

David Povolný - Nadějně vyhlídky

Žluté listí se zvolna snášelo ze stromů, aby bylo vzápětí uchopeno prudkým větrem, který je vháněl kolemjdoucím do tváře. Po obloze se volným tempem sunuly temné mraky a na chodník dopadlo několik kapek pomalu začínajícího deště. Byl podzim.

Gery šel ulicí a nechával se unášet pronikavými tóny klasické hudby komponované Bluem-45b v Mozartově stylu, když tu mu do sluchátek zaznělo vysoké pípnutí. Gery si sáhl do kapsy u bundy a vylovil malý mobilní telefon, na jehož display stálo: "Mail od Jesuf na mail.com."

Gery okamžitě vypnul walkman a strčil mobil zpátky do kapsy. To už běžel. Rychle utíkal ulicí. Přeběhl dva bloky a v mžiku zapadl do vysokého cihlového činžáku. Skočil do výtahu a nechal se vyvézt do čtvrtého patra. Vyřítel se ven, otevřel dveře svého bytu, a než se za ním zase stihly zavřít, seděl už u zapnutého počítače.

Systém naběhl. Gery naťukal několik slov do příkazového řádku a před jeho zraky se rozzářil dlouhý text plný neuspořádaných čísel. Gery znovu cosi napsal a v textu se vyznačilo několik číslic.

Tiše zajásal. Z kapsy vylovil paměťový disk, strčil ho do počítače a během vteřiny na něj všechno přehrál. Dalších pět vteřin mu trvalo, než zformátoval disk. Pak ze zásuvky vytáhl ruční plamenomet na jedno použití. Odstoupil od počítače, odlomil pojistku a celou místnost zapálil. Plamenomet zahodil, přešel do druhé místnosti a zpod postele vytáhl malou krabici, kterou rychle rozbalil a vyndal z ní příruční teleport. Popadl disk, vložil ho do něj a začal na zařízení vytvářet souřadnice.

Nestihl to. Dveře bytu se najednou otevřely. Gery sebou prudce trhl a výstřel z brokového kanónu mu utrl levou rukou. Pravou ještě rychle zmáčkl velké červené tlačítko na zařízení. Ve stejném okamžiku další výstřel roztříštil teleport i s jeho druhou rukou. Torzo jeho těla se zhroutilo na zem, a teprve pak Gery uviděl dva muže se zbraněmi, kteří vběhli do místnosti. Jeden k němu v mžiku přiskočil a popadl zbytky přístroje.

"Mám souřadnice, jinak tam už nic není."

Druhý muž zrovna nahlížel do hořící místnosti. "Tady už taky ne," řekl a podíval se do tváře umírajícímu Gerymu. Vystřelil.

"Zprávy!" hlásil syntetický hlas. "Dnes ve tři odpoledne greenwichského času byl dokončen poslední čtverec Pozemského štítu nad Antarktidou. Připomeňme, že Pozemský štít je prvním projektem tohoto druhu a je výsledkem spolupráce celosvětové koalice národů. Stavba byla zahájena 20. ledna loňského roku krátce po třetím aljašském kontaktu s civilizací-X. Štít je tvořen velmi účinným silovým polem a v prostoru zavěšenými kapslemi, které obsahují nárazem se aktivující radioaktivní látku zvanou hinogen. Její působení znamená pro jakoukoliv organickou látku okamžitý zánik. Z bezpečnostních důvodů byl poločas rozpadu po aktivaci hinogenu laboratorně upraven na několik hodin, takže zamoření zemského povrchu podle odborníků nehrozí.

Generální tajemník Zemské rady komentoval dokončení štítu slovy: „Už nemůžeme dopustit, aby v budoucnu docházelo k podobným nehodám jako v Nevadě nebo na Francouzské vysočině. Naše kultury ještě nejsou a možná ani nikdy nebudou plně připraveny na vzájemný kontakt, a právě proto byl postaven Pozemský štít a proto bude zamezeno všem pokusům proniknout jak dovnitř, tak ven. Zároveň bych chtěl podotknout, že tento projekt nemá v žádném případě znamenat úplnou izolaci od civilizace-X, či snad být znamením hrozícího nebezpečí. S civilizací-X bude nadále na nejvyšší úrovni udržován kontakt a naše vzájemné vztahy zůstávají plně

tolerantní a respektující vytyčené hranice ve sluneční soustavě!" Dále pokračoval hlas hlasatele: "Nejvyšší představitel civilizace-X reagoval na dokončení Pozemského štítu takto: „Pozemský štít je jen nutnou bariérou mezi našimi civilizacemi, a proto rozhodnutí Zemské rady plně respektujeme a v žádném případě si ho nehodláme vykládat jako nepřátelský akt namířený proti naší kultuře. Lidská civilizace i nadále zůstává naším partnerem a vzájemný kontakt nehodláme nijak přerušit."

Ulrik vytáhl ze skříně modrou kravatu a hlasovým příkazem přepnul na kanál "Děti a mládeže".

Televizní obrazovka ukazovala klečícího muže šeptajícího tichou modlitbu při západu slunce.

"Takhle vypadá průměrný příslušník náboženské sekty Etchieb," ozval se hlas z reproduktoru. "A takhle vypadá průměrná třída základní školy." Na obrazovce se objevil vysoký muž středního věku stojící před třídou malých dětí.

"Děti!" ptal se třídy. "Jak se pravý Američan-vlastenec vypořádá s členem sekty Etchieb?"

Zvedl se celý les rukou. "Ano, Marge?" pokynul učitel jedné holčičce. "Rozstřílí ho," řekla s roztomilým úsměvem a celá třída i s učitelem se upřímně zasmála.

"Správně se říká eliminuje, Marge," řekl káravě učitel s úsměvem na rtech. "Eliminuje!"

Další záběr opět ukazoval modlícího se muže. Z každé strany k němu najednou přiběhli dva muži ve špinavých montérkách s ocelovými tyčemi v rukou a během desetivteřinového záběru z ptáčích perspektivy ho umlátili.

Ulrik znuděně vypnul televizi a utáhl si kravatu. Ze stolu sebral magnetickou kartu s drobným strojovým nápisem "Největší večírek na Nezávislé půdě pořádá James Rollins" a přešel k osobnímu teleportu stojícímu uprostřed velké, prosklené vily s výhledem na slunce zapadající nad Atlantikem. Protáhl kartu zdírkou. Na panelu teleportu se rozsvítilo červené světélko a Ulrik do zařízení vstoupil. Do vnitřního mikrofonu nadiktoval svůj osobní kód a celý teleport se hermeticky uzavřel. Ulrik se zařadil na desáté místo v pořadníku na cílovém místě a po několika vteřinách zmizel.

Objevil se v přijímacím teleportu a hned vykročil ven. "Dobrý večer, pane," pozdravil ho služebný oblečený do červené livroje.

"Dobrý den, Hansi," odpověděl mu na pozdrav Ulrik. "To se tak bojíte, že vám sem někdo pošle bombu nebo co? Nechali jste mě viset ve vzduchu nejmíň pět minut, než mě projel bezpečnostní program."

"Měli jsme tu už tři bomby z Východní Asie a jednu dokonce z bývalého Ruska. Už na nich pracují softwaroví pyrotechnici."

"Vidím, že tu dneska máte opravdu rušno. Kdo je na seznamu pozvaných?"

Sluha Ulrika vedl dlouhou chodbou.

"Pan Rollins sem přizval téměř každého, kdo něco znamená," odpověděl Hans. "Byla pozvána řada poslanců a dokonce i několik ministrů, ale všichni na poslední chvíli účast odřekli a místo nich je tu hodně lidí z WBI. Je tu i ten jejich nový šéf Bill Creams, potom samozřejmě bossové sponzorských firem, rektori ze všech federálních univerzit, spousta děkanů a kopa vedoucích kateder - všichni převážně z informačních technologií. No a taky řada studentů. Je tu i váš starý známý Len Patrick."

Ulrik se uchechtl: "To bude zase tahanice. Sezvat tyhle dva tábory dohromady - pan Rollins si říká o pořádné průšvih."

"K tomu nemám co říct, pane," řekl stručně sluha.

Ulrik se stihl jen chápavě usmát, když tu sluha otevřel dveře do obrovského klenutého sálu plného hlučně debatujících lidí. Na velkém pódiu hrála živá hudba - syntetický Queenův Big Band - a všude kolem se tísnil dav vzrušeně švitořících dam v úzkých přiléhavých šatech a pánů v lehkých sportovních sakách.

"Vítej, Ulriku," otočil se k němu malý podsaditý muž s rozevřenou náručí, "jsem moc rád, že jsi přišel."

Ulrik Rollinse objal a vzájemně se políbili na tvář.

"Neřekl jsi mi, že mě zveš na jatka," řekl s úsměvem Ulrik.

"Ani já to netušil," řekl Rollins a rozhlédl se, jestli je někdo nepozoruje "Myslíš, že mám radost z toho, že mám dům plnej chlápků z WBI a profesorů se studentama, kteří by si nejradši navzájem zakroutili krkama?!"

Ulrik přikývl: "Slyšel jsem, že je tu Len."

"Jo, pozval jsem ho, protože jsem si říkal, že vy dva se určitě zase rádi uvidíte. To jsem ale ještě netušil, že tu bude soudce Mergy. Ten je tu místo jednoho neorepublikánského poslance."

"Mergy?" podivil se Ulrik.

"To je ten, u kterýho ses odvolal v Lenově případě."

"Ten, co chtěl Lenovi nasadit oprátku?"

"Přesně ten," přikývl Rollins.

Ulrik jen mávl rukou. "Ale no tak! Pořád jsme ještě na neutrální půdě. Tvůj dům je bezkonfliktní zóna, nebo se pletu?"

"Bezkonfliktní nebo konfliktní, to je jedno. Jestli se mi tu porafají, tak mi to tady můžou zavřít, ani nemrкну. Teď mě, prosím tě, na chvíli omluv, musím se jít věnovat dalším hostům, ale když tak se běž podívat do..., " Rollins na chvíli zaváhal, "no, běž do obrazárny, tam to bude nejlepší. Potřeboval bych si s tebou o něčem v klidu pohovořit."

Ulrik přikývl, od procházejícího sluhy si vzal sklenici bílého vína a pokračoval dál napříč sálem.

"Ahoj, Ulriku," pozdravil ho po cestě vysoký útlý muž s kulatými brejličkami. "Jsem moc rád, že tě vidím."

"Ahoj, Lene, tebe už jsem taky dlouho neviděl," odpověděl s úsměvem Ulrik. "Jak se pořád máš?"

"Všechno jako za starejch časů. Na mě si neprijdou. Ale slyšel jsem, že z tebe se stalo pěkně velký zvíře."

"No jo, od obhajoby studentů jsem se dostal až k politikům. Ty ale víš, že jakékoliv student..."

"...se na tebe může kdykoliv obrátit," dokončil za něj Len. "Já vždycky říkal, že nejseš žádnéj parchant v kvádru. Slyšel jsi, co se teďka děje? Ta kampaň s Etchiebem je odporná. WBI docela natvrdo zneužívá poslední novelizace zákona o počítačovým terorismu. A - to si nechej pro sebe - mám zprávy, že posílají na adresy nepohodlných studentů maily s fiktivníma zprávama od Etchiebu a na základě toho je popravujou."

"Já věděl, že z toho nebude nic dobrýho. Jako by nestačilo, že kriminalizovali svobodnej software, teď ještě tohle."

"Mimochodem, tohle je Karl, znáš Karla, ne?" ukázal Len vedle sebe.

Až teď si Ulrik všiml, že vedle Lena stojí vysoký tmavovlasý muž. Podal si s ním ruku.

"Ano, my se známe," přikývl Ulrik. "Myslím, že jsem vás obhajoval v případě Studentské hnutí versus Hugesoftware. To jste tenkrát, myslím, rozbil výlohu World Wide Snacku a jako velitel skupiny studentů jste odtamtud nechal odnést všechno jídlo do Centra válečných sirotků."

Karl se lehce pousmál. Ulrikovi se však podařilo vykouzlit jen matný úsměv. Přejel mu mráz po zádech, sotva se podíval Karlovi do očí. Z toho muže byla cítit odjištěná pulzní pistole připravená kdykoliv střít.

"Co jinak říkáš dokončení Pozemského štítu?" ozval se zase Len.

Ulrik se probral jako ze snu a odtrhl pohled od Karla, který ho dál pozoroval velkýma hnědýma očima. "Co bych mu měl říkat," pokrčil Ulrik rameny a snažil se nevnímat Karla, "nikdy se nemůžeš dozvědět, co z toho, co nám říkají, je pravda. Všichni, kdo se dostali ven, nikdy na

veřejnosti nevystoupili a bůhví, co se s nima stalo. Vlastně nám ani neřekli, proč se s Ixema nemůžeme setkat."

"Vždycky na straně Studenského hnutí, co?" pousmál se Len. "Doufám, že se ještě uvidíme. V týchle době člověk nikdy neví. Zatím sbohem."

"Radši nashledanou, radši nashledanou," řekl Ulrik a vrhl ještě jeden pohled na Karla. Znovu si podali ruce.

"Nashledanou," řekl pomalu Karl, když už od sebe odcházeli, a Ulrikovi zase přejel po zádech nepříjemný mráz.

Pokračoval ven z haly. Několik členů domovní ochranky ho pustilo dál do domu, a když prošel spleť vysokých, úzkých chodeb, zastavil se v obrovské místnosti prosvětlené od stropu měsícem. To byla obrazárna.

Chvilí pozoroval hvězdy a velký měsíční kotouč, který měl během několika dnů přerůst v úplněk, a pak pozvolna vyrazil podél bílých stěn místnosti. Lehce znuděným pohledem přejížděl originály předních italských renesančních umělců a po chvilce obrátil pohled ke kopii Rafaelovy Athénské školy, táhnoucí se přes půlku východní stěny. To byla pro Ulrika novinka. Popošel si zrovna k obrazu blíž, když se od dveří ozvaly Rollinsovy kroky. Volným krokem vešel do místnosti a přistoupil zezadu k Ulrikovi.

"Nádherné, že?" řekl Rollins samolibě.

"Viděl jsem originál ve Vatikánu a musím říct, že je to

dokonalé," řekl Ulrik a obrátil se k Rollinsovi. "Tak, co tak naléhavého jsi mi potřeboval sdělit?"

"To se musí vidět," řekl stručně Rollins, vzal Ulrika za rameno a pomalu s ním kráčel ke vzdálenému rohu místnosti. "Před pár dny mi přišla moc zvláštní zásilka," pokračoval po cestě Rollins.

"Zásilka?" podivil se Ulrik. "O co jde?"

Blížili se k rohu a Rollins začal z náprsní kapsy vytahovat malou magnetickou kartu.

"Je to nějaká šifrovaná zpráva," řekl Rollins, prstem uhodil někam do stěny a před jejich zraky se rozsvítil malý digitální panel. "Změť nějakých čísel, která zdánlivě nedávají smysl. Nevím přesně, co to je, ale tuším souvislosti. Dostal jsem echo, že Etchieb přišel o nějaká důležitá data."

"Etchieb? A jak se to k tobě dostalo?" zeptal se Ulrik.

Rollins přitiskl kartu na displej a rychle vyťukal nějaký kód.

"Nevím," pokrčil rameny Rollins, "asi nějaká náhoda. Přišlo to teleportem." V tom okamžiku se před nimi otevřely dveře ve stěně a do očí jim padlo oslnivé světlo bílých zářivek. Viděli místnost plnou rozházeného nábytku a zničené elektroniky.

"Co se to tu, sakra, děje?" stačil ještě říct Rollins, než mu z lebky vystříkla krev a skácel se k zemi. Ulrik rychle uskočil stranou a to už vzduchem prosvištěla další kulka. Nebylo vůbec slyšet výstřel. Ulrik sebou smýkl o zem, ale hned nato vstal a chtěl se dát podél stěny na útěk, když za sebou uslyšel kroky. Prudce se ohlédl a uviděl vysokou postavu v černém přiléhavém oblečení, jak na něj míří pistolí s dlouhým tlumičem. Už chtěl uskočit, když se kdesi napravo ozval další tlumený výstřel a postava před ním se skácela k zemi rovnou na Rollinsovo tělo.

Ulrik okamžitě skočil stranou a přitiskl se zády ke stěně. Místností zašuměly lehké kroky. Někdo přešel až k dvěma mrtvým a sklonil se k nim. Chvilí jen tak nehybně klečel a pak najednou vytáhl nějaký malý předmět a hodil ho do otevřené tajné místnosti. Zvedl se a během dalších dvou vteřin vyťukal kód na svítícím displeji. Dveře se zavřely.

Vypadalo to, že o Ulrikovi neví, ale pak Ulrik přece zachytil jeho pohled. Stál tam a díval se mu přímo do očí. To trvalo asi setinu vteřiny. Potom zvedl pistolí a namířil na něj. Ulrik ztuhl. Tušil, že prožívá poslední chvilky života. Zavřel oči a čekal. Trvalo to dlouho. Moc dlouho. Když znovu otevřel oči, muž byl pryč. Kolem se rozprostírala jen černočerná tma.

Ulrik se mátoživě zvedl a odbelhal se od stěny. Rozhlédl se a pak pohlédl do tváře mrtvému Rollinsovi. Celý obličej měl zkrvavený a oči upřené do prázdna.

Výbuch! Ulrikem švihla o zem mohutná detonace, a když v příšerných bolestech přistál na kachlíčkové podlaze, ležel mu na břiše kus falešného mramoru. Cítil, jak se mu horká krev rozlévá po levém rameni. Co si nepodstatného si pomyslel a omdlel.

"Hansi?" podivil se Ulrik, když otevřel oči.

"Ano, pane?"

"Kde to jsem?"

"U nás doma, pane. Schoval jsem vás."

Ulrik se rychle posadil na posteli. Byl v malé místnosti. Jenom on, postel a malý noční stolek s táckem se sklenicí vody a nějakými léky. Vedle něj stál Hans a právě kontroloval digitální teploměr.

"Jak dlouho jsem ležel?" zeptal se Ulrik.

"Pět dní, pane," řekl prostě Hans a schoval teploměr.

Ulrik se zmateně rozhlédl kolem, pak se chytl za čelo a znovu se zhroutil do postele. "Co se stalo?"

"Neměl byste se ještě ničím zatěžovat, pane," řekl Hans. "Paní Rollinsová mi přikázala, abych vám dopřával klid na lůžku."

Ulrik si protřel oči. "Hansi," začal pomalu, "jestli chcete, abych měl klid na lůžku, tak mi proboha řekněte, co se stalo, nebo vstanu a zjistím si to sám!"

Hans si chvíli Ulrika prohlížel a pak se posadil na lůžko vedle něj a zašeptal: "Dobrá tedy. Pan Rollins je mrtvý, stejně jako ten cizí muž, a všechny věci, co byly v té místnosti, jsou zničeny."

"Jaký věci, jaký muž?"

"Já nic nevím, pane. Celý dům nám prolezla WBI. Vyslechli všechny hosty. Toho mrtvého odvezli hned druhý den a celý dům nám hlídají. Kolem pozemku je antiteleportační barikáda, takže jsme tu jako vězni."

"Ježíši, o co tady jde, Hansi?"

"Museli jsme vás schovat, pane. Můžou po vás jít. Mohli klidně zjistit, že na oslavě chybíte a že jste byl s panem Rollinsem. V té místnosti bylo něco moc důležitého a teď je to pryč. Navíc, co jsem tak zaslechl, v místnosti kromě vás musel být ještě někdo jiný. Pokud jste tedy toho muže nezastřelil vy."

Ulrik zalapal po dechu. "Já a zastřelil?!"

Hans neřekl nic.

"A kde teďka jsem?"

"V našem domě v tajné podprostorové místnosti."

"Proboha, musím se odsud okamžitě dostat. Tohle se mi nechce líbit."

"To není dobrý nápad, pane. Není vám ještě nejlíp a také nevím, jak byste se odsud mohl dostat."

"Tak to se uvidí," řekl Ulrik a zvedl se z postele.

"Nechcete si to ještě rozmyslet?" ptala se paní Rollinsová. "Není to moc bezpečné, můžou mít senzory úplně všude."

"Zkusím to tím vaším kanálem, snad to půjde, nemám jinou možnost," řekl Ulrik.

"Nemůžou vás tady nikdy najít," přesvědčovala ho dál. "Můžete klidně počkat, až se to uklidní."

"To se neuklidní," řekl nekompromisně. "Ten mrtvý muž mohl být klidně nějaký agent - možná z WBI. Zapletli jsme se do vysoké hry. Nevím, co bylo v té místnosti vašeho manžela, ale jestli

vám mohu něco doporučit, tak při nejbližší příležitosti uprchněte také. Někam do Ruska nebo do Oceánie. Tam se snadno ztratíte."

"Proč? Co by nám tak mohli udělat?"

Ulrik ze sklepní podlahy odklopil těžkou mříž.

"Oni můžou všechno," řekl ještě, než zmizel ve tmě.

Rozsvítil malou baterku a stokou po kolena hlubokou pokračoval dál. Kráčel dobře hodinu a kanál se pořád příkřeji svažoval. Pak najednou uviděl světlo. Byly to reflektory nějakého auta. Ulrik zhasl baterku a pomalu došel k vyústění kanalizace, kde vyhlédl ven. Ve světle reflektorů stál muž a močil do keře. Další muž vytahoval něco z kufru.

"Jéžíšmarja," oddechl si močící muž a zapnul se. "Řeknu ti... to byla síla."

"No to je fakt paráda," řekl druhý. "Pojď mi raději pomoci s těma senzorama. Hodíme to tam a mizíme. Stíháme akorát druhou třetinu."

"Ty se z toho hokeje jednou poděláš."

"Nekecej a vem tohle k tomu kanálu."

Ulrik sebou trhl a rychle vyskočil ze stoky.

"Co to bylo?" podivil se první muž a znepokojeně zvedl hlavu. Ulrik se přikrčil v křoví. Druhý muž pomalu vytáhl malý paralyzátor z kapsy.

Chvilí bylo ticho. Oba jen tak stáli a rozhlíželi se. Ulrik ani nedutal. Pak si ti dva tiše něco řekli a ten s paralyzátorem pomalu vykročil směrem k Ulrikovi. Šel téměř nehlučně. Jen sem tam zašustil lístek nebo praskla drobná větvička. Blížil se k němu pomalým krokem. Ulrik sledoval každý jeho pohyb. Čekal, kdy zaútočí. A pak náhle procitl jako ze sna. Uvědomil si, že neví, kde je ten druhý muž. Nikde u auta už ho neviděl.

"Sakra," zaklel pro sebe v duchu. Muž s paralyzátorem se pořád blížil. Byl už jenom několik kroků od něj, ale neviděl ho. Hleděl směrem k vyústění kanálu. Ulrik u sebe neměl žádnou zbraň. Jenom baterku. Muž byl pořád blíž a blíž. Už stál jenom krok od Ulrika. Ulrik se rychle rozmýšlel. Pořád neviděl toho druhého muže. V dlani sevřel nějaký klacek a pak se rozhodl.

Světlo baterky vyšlehlo muži do obličeje a oslnilo ho. Muž vykřikl a zakryl si tvář rukou. V tom okamžiku vyrazil Ulrik. Rychle ho udeřil klackem přes ruku a vyrazil mu paralyzátor. Zbraň spadla do listí, odkud ji Ulrik během vteřiny sebral a oslněnému muži vpálil ochromující ránu do hrudníku. Muž nevydal ani hlásku a v křeči se skácel k zemi. Ve stejnou chvíli za sebou Ulrik uslyšel kroky. To už bylo pozdě. Prudká rána do zátylku ho poslala k zemi. Ulrik jen poslepu vypálil z paralyzátoru, ale minul. Těžká bota ho kopla do žeber a on se převalil na bok. Nic neviděl. Zatmívalo se mu před očima. Zato však slyšel, jak někdo šmátrá v listí po jeho paralyzátoru. Zaslechl tiché pšouknutí a celým tělem mu projela ochromující vlna. Svaly mu ztuhly v nepřírozené poloze.

Opět nastalo mrtvé ticho. Kdosi se nad ním sklonil a cizí horký dech ho polechtal po tváři. A najednou se odkudsi zdálky ozval tlumený vystřel a hned vedle něj se skácelo nějaké tělo. Ulrik zatřepal hlavou, aby se trochu probрал, a když otevřel oči, uviděl nad sebou Lena.

"Ahoj, Ulriku," řekl Len.

Ulrik se na něj ani nemohl usmát. Jenom se mu zatočila hlava a poslední, co cítil, byla vůně podzimního listí.

Ulrik se probudil na sedadle kymácejícího se auta. Byla tma a o přední sklo se třely dlouhé větve spletých stromů. I přes zapnutá světla nebylo skrz hvozd vidět dál než na pět metrů a vypadalo to, že tudy už hodně dlouho nikdo nejel. Za volantem seděl Len a plně se soustředil na řízení. Ulrik neměl sílu mluvit. Jenom sledoval, jak jim cesta ubíhá.

Netrvalo to dlouho. Asi za půl hodiny se před nimi náhle rozprostřela planina. Auto najelo na širokou silnici a po další půlhodině jízdy z ní zase sjelo. Ulrik uviděl malou budku vystavěnou na úpatí kopce. Z komína se kouřilo a dvě malá okna svítila do liduprázdného kraje.

Len zaparkoval a pomohl Ulrikovi z auta. Z chatrče jim vyšli naproti tři mladíci, všichni ve věku do pětadvaceti let. Podepřeli Ulrika a došourali se s ním dovnitř, kde ho posadili za stůl a nalili mu do krku šálek horké kávy. Ulrik se napil a byl by se otřepal hrůzou, kdyby to šlo. Spíš než kávu to připomínalo dehet.

Pak se snažil trochu se rozkoukat. Byl v malé místnosti a kolem něj sedělo asi deset lidí. Všude zářily počítačové obrazovky a na starém rezivějícím sporáku se vařila voda. Místnost byla zahalená do hustého tabákového dýmu a v popelnících se válely hory nedopalků. Stůl, u kterého seděl, byl plný elektronických novin čekajících na příchod čerstvých ranních zpráv. Bylo právě půl páté ráno, jak ukazovaly velké ručičkové hodiny umístěné v průčelí místnosti.

Několik mužů Ulrika svléklo a nasoukalo ho do teplé teplákové soupravy. Trvalo jim to dost dlouho. Ulrik nemohl pohnout téměř žádným kloubem.

"Teď si potřebuješ pořádně odpočinout," řekl mu Len, "Postele tu nemáme. Budeš to muset zvládnout na zemi,"

Ulrik chtěl něco říct, ale rty měl jako přivázané k sobě. Uložili ho někam do rohu a on usnul.

Ulrik zamrkal očima. Pořád měl celé tělo ztuhlé. Cítil, že může trochu pohybovat prsty na rukou a nohou. Víčka držel otevřená jen z části. Ležel na zemi a rozhlížel se po místnosti. Bylo tam nějak málo lidí. Venku svítilo slunce a vypadalo to, že je ráno. Za stolem seděli dva muži. Ulrik je sotva rozeznával otupělým zrakem.

"Tak ty sis mermomocí usmyslel, že ten projev uděláš?" říkal jeden z nich. Ulrik poznal Karla.

"Vždyť to k ničemu nepotřebujeme," pokračoval. "Prostě mu řekni, ať nás vezme k sobě domů a jdeme na tu zatracenou poušť. Ať to máme za sebou, ne?"

"Není kam spěchat, Karle." To byl Len. "Nemůžou to nikdy najít, prostě to nejde. I když můžou tušit, že to tam je, trvalo by jim rok, než by to našli. Musíme si připravit půdu pro to, co chystáme. Chápej, že přímý přenos čtyř nejsledovanějších televizí v 19:00 je hodně. Ten projev uslyší půlka světa, a to je přesně to, co potřebujeme. Ulrik je solidní člověk, navíc právník a známej. A to nejenom na Novém kontinentě. Znájí ho i v Evropě a v Oceánii. Ulrikovi uvěří stará babka, která pamatuje Tradiční cestování a nemá nejmenší potuchy, co je to svobodnej software. A navíc Ulrik nebude jedinej, kdo tam bude mluvit. Majkovskij nám slíbil přednášku o freesoftware a Li S má připravenou dlouhou stať o byrokratizaci státní správy. Chce mluvit o té připravované geografické lokalizaci počítačů. Kromě toho tam bude taky dost anarchistů, který budou chtít něco říct."

"Anarchisti jsou kreténi. Nepochopili, že tady nejsme v 21. století. Protestovat dneska proti globalizaci je jako zakazovat ženskéj volit. Jednou už se to stalo, je to tady dlouho a prostě se s tím nedá nic dělat. Já bych se na to vykašlal."

"Karle, prosím tě, pochop, že jsme tu akci už objednali a že nám pomůže. Je to dobrej začátek. Budou tam prostě úplně všichni, kteří v tomhle oboru něco znamenají. Ale hlavně tam bude televize. Slyšíš, co říkám? Televize!"

Karl dlouho mlčel. "Dobře," řekl nakonec. "Ale co nejdřív po té šílenosti to vyřídíme. Nechápu, jak se vůbec můžeš tak ovládat. Na dosah ruky máme objev cennější, než kdy pro lidstvo byl a bude přenos částic, a my tady teď musíme dřepět na prdeli a čekat, až nějaký právník oddrmolí to, co každý už dávno ví."

"Kdyby to věděl každý, tak bysme tu teď asi nebyli, Karle," řekl Len. "Vyčkej času. Nemá smysl nic uspěchat. Čas hraje pro nás. Ve WBI jsou úplně vedle. Nemůžou najít jedinou stopu. Jediný

jejich pojitko je, že někdo zabil dva jejich agenty u Rollinsova domu. O Johnovi nemají nejmenší tušení..."

Ulrik to jen sotva vnímal, ale stejně by nemohl nic říct. Nebyl s to pohybovat jazykem. Cítil se šíleně slabý. Moc slabý, aby mohl dělat cokoliv jiného než spát.

Pomalů otevřel jedno a pak druhé oko. Místnost byla téměř prázdná. Po počítačích ani po lidech, kteří za nimi seděli, nikde ani stopa. Stál tam jen sporák, na kterém Len právě vařil snídani. V druhém rohu místnosti seděl Karla. Když uviděl, že se Ulrik vzbudil, upřel podivný pohled na Lena a rychle odešel někam pryč.

"Už seš vzhůru?" podivil se Len, když uviděl vstávajícího

Ulrika. "Tak se posad' ke stolu. Za chvíli to bude."

Ulrik se doploul za stůl, ale drobnou snídani čítající jen několik sojových párků nebyl vůbec schopen pozřít.

Až po chvíli se rozespalým hlasem zeptal: "Můžu vědět, kde to jsem?"

Len pomalu odložil vidličku a podíval se mu do očí. "Jsme asi padesát kilometrů za meganewyorským předměstím."

"...a co taky dělám?" zeptal se trochu bázlivě Ulrik.

Len se zhluboka nadechl a zapřel se rukama o stůl. "Asi ti to budu muset říct na rovinu, protože bysme se vůbec nehnuli z místa. Prostě a jednoduše... asi za deset hodin budeš mít veřejnej projev přenášený čtyřma největšíma satelitníma televizema na New Liberty Islandu."

Ulrik vyplivl kus rozžvýkaného párku.

"C-cože?!" zalapal po dechu.

"Potřebujeme tvoji pomoc," pokračoval Len. "Potřebujeme reklamu, propagandu. Potřebujeme, aby nás podporovala široká veřejnost a ty seš ta nejexponovanější osoba, která za náma stojí."

"Proboha, a jak jsi na tohle přišel?"

"Nemáme čas, Ulriku, musíš se rozhodnout rychle."

Ulrik chvíli němě zíral a pak se chytil za hlavu ve snaze vzpomenout si na předcházející hodiny.

"Jak jsi mě vůbec našel?"

Len si povzdychl: "Našel jsem tě u toho kanálu. Zrovna když po tobě střílel ten chlápek."

"Ale cos tam dělal?" řekl nechápavě Ulrik.

Len se zase na chvíli odmlčel. "Sakra," vydechl. "Dobře, přiznávám se, to my jsme ukradli ty data. Je to naše práce. To nám je Etchieb původně poslal. A já jsem tě tam hledal, protože jsem věděl, že jsi byl s Rollinsem a že o tobě WBI neví. Napadlo mě, že musíš být v domě."

"Počkej, počkej. Co vám Etchieb poslal?"

"To, co měl Rollins v té místnosti, ne?"

Ulrik si přitiskl dlaň na čelo. "Co se to tam vlastně stalo?"

"Myslím, žeš viděl agenta WBI," řekl Len. "Šli po tom taky. Zachytili souřadnice odeslané zázilky. My jsme je získali přes našeho špiona. No a potom jsi viděl Johna. Pamatuješ si ho? Je to jeden z toho hromadnýho sporu kolem demonstrace před Hugesoftwarem. Jenom díky tomu, že si tě pamatuje, ještě teď decháš."

Ulrik chvíli jen vyděšeně koukal a pak z něj vypadlo: "Moment, takže... to chceš říct, že vy fakticky spolupracujete s Etchiebem."

"Ale ne, Ulriku, ne tak úplně...", zavrtil hlavou Len.

"To chceš říct, že já celý léta obhajuju studenty z falešnýho nařčení ze spolupráce s těma hajzlama a ty mi teď klidně řekneš, že vy s nima pečete. A ještě po mně chceš nějaký projev nebo cos to říkal?"

"Ulriku, nechej mě, sakra, domluvit!! To není tak, jak si myslíš. Tady jde o něco úplně jinýho. Seš stejně zmanipulovanej jako každej na týhle planetě."

"Co to kecáš?" zamračil se Ulrik.

"Od koho ses doslechl o Etchiebu?" zeptal se ho prostě Len.

Ulrik se na chvíli odmlčel. "Asi od Zemské rady," řekl.

"Tak vidíš, sakra. To si fakticky myslíš, že je tady nějaká sekta Etchieb, která chce, aby Ixové vládli týhle planetě? Všechno jsou to kydy. Ano, spolupracujeme s lidma, kteří si říkají Etchieb a kteří udržují nezákonnej kontakt s Ixama, ale rozhodně to není náboženská sekta. Je to jenom několik chlápů někde v Austrálii, kteří mají pár černejch satelitů namířenejch ke hvězdám. Ten Adam, Abraham, Onan a Jesuf, jak jsi určitě četl v novinách, nejsou jednotliví členové Etchiebu. To jsou jenom krycí jména pro různá období. Zemská vláda je prostě banda kurev. Jde jim jenom o prachy. Proč si, sakra, myslíš, že udělali Pozemské štít?"

"Chtějí zabránit kontaktu našich civilizací?" řekl nejistě Ulrik.

"Jo," přikývl Len, "v tom máš pravdu, ale proč mu chtějí zabránit?"

"Nejsme na to psychicky připravení?" váhal Ulrik.

"Hovno!" vykřikl Len. "Jde tady o ixovou technologii, která by totálně zlomila všechny zavedený výrobní techniky."

"Však právě," řekl Ulrik. "Ekonomickej a společenskéj kolaps, absolutní chaos, tak nějak jsem si to představoval."

"Nech mě domluvit," řekl klidně Len, "Jediná surovina, kterou Ixové potřebujou na výrobu všeho od plínek přes počítače až po raketový palivo, je kyslík."

Ulrik jen tupě zíral.

"Obyčejnej kyslík ve své nejčistší podobě, kterýho je v naší atmosféře víc než dost. Už chápeš, proč Zemská rada nechce, aby k něčemu takovému došlo? To by znamenalo konec všech těch šílenejch korporací, který těžej z toho, že nikdo nic neví a každej je nucenej koupit si všechny ty vzájemně provázaný věci, který oni vyráběj."

"To není možný," vydechl Ulrik.

"To je, sakra, dost dobře možný."

"A co obsahujou ty data?"

"Souřadnice lodi, kterou Ixové shodili na Zem. Jediné jejich lodi, která dokázala projít štítem, aniž by ji to celou rozdrtilo na sračky."

"To sem zase přilítli?"

"Ne, jenom shodili loď."

"Kvůli hinogenu?"

"Přesně tak."

"A co všechno na tý lodi je?"

"No prostě úplně všechno. Všechna technologie. Všechny výrobní postupy."

"Počkej, a proč jsou ty souřadnice pro WBI tak cenný. Co satelity, družice?"

"Tu loď shodili na Nevadskou poušť."

Ulrik se zarazil. "To je chytrý... to je víc než chytrý, ale má to jednu chybičku. Jak se tam chcete dostat? Po tom, co tam Ixové přistáli a totálně tím svým pohonem zmrvili kus atmosféry, je to po celým obvodu nejstřeženější místo na světě. Navíc cesta po tý poušti byla už tenkrát dost nebezpečná, natož pak teď, když je to jedna velká atmosférická porucha."

"Můžeme se teleportovat."

"Jak? Nemáte přijímací přístroj."

"Máme," usmál se Len.

"V jejich lodi?" podivil se Ulrik.

Len jen tiše přikývl.

"A co chceš, abych řekl na tom projevu?"

"Nic zvláštního," pokrčil rameny Len. "nechci, abys říkal něco objektivního. Chci normální projev, jakej bys řekl předtím, než ses dozvěděl tady o tom všem. Chci, abys hodil co nejvíc bahna na elektronická práva občanů. Chci, abys řezal do WBI. Prostě, abys připravil půdu pro to, co se chystá."

Ulrik pochybovačně zakroutil hlavou: "Nechápu, proč jste mi to všechno neřekli daleko dřív. To jste mi nevěřili nebo co? Vždyť já jsem obhajoval lidi, kteří byli vlastně vinní."

"Vinní čím? Tím, že chtěli prospět lidstvu?"

"To není podstatný, Lene. Podstatný je, že jste mi lhali!"

"Podívej, Ulriku. Ty seš moc viditelná osoba. Nebylo dobrý ani pro nás, ani pro tebe, abys všechno věděl."

"Prostě jste mě využili," doplnil ho Ulrik.

"Promiň," řekl trpce Len.

"A co ty?" pokračoval Ulrik. "Tys byl můj největší případ. Tebe taky obvinili právem."

"Ne," zavrtěl hlavou Len, "mě ne. Na mě to ušili. Poslali mi fingovanou zprávu, aby mě mohli zavřít."

"Aspoň něco," pokýval hlavou Ulrik a napil se ze šálku silné kávy.

Oba chvíli mlčeli.

"Tak co?" začal po chvíli zase Len. "Jdeš do toho?"

Ulrik ještě jednou usrkl kávu a pomalu šálek postavil zpátky. Potom se podíval Lenovi do očí a vydechl: "Co jinýho mi zbývá."

Auto jelo ulicemi Mega New York City. Len řídil, vedle něho seděl Karl a vzadu si promýšlel projev Ulrik. Právě zajeli do podjezdu a v autě se rozsvítila vnitřní světla.

"Za jak dlouho tam budeme?" zeptal se Ulrik.

"Za chvíli," řekl Len, "už vjíždíme na Capital Bridge." Auto se zvolna blížilo ke konci podjezdu a začali rozeznávat začátek mostu. Len nedočkavě přidupl plyn a rázem se jim otevřel pohled do krajiny. Všichni jen vyjeveně otevřeli ústa a vyvalili oči. Před jejich zraky se rozpínal obrovský New Liberty Island obklopený rojem policejních antigravitačních vznášedel. Po pravé odbočce z Capital Bridge se hnal kordon těžkooděnců s paralyzátory a vrhači sítí.

"Co to sakra je!" vykřikl Len.

"Měli jsme si pustit zprávy!" praštil Karl do palubní desky a rychle projel všechny zpravodajské kanály. Nikde se o tom ale nic neříkalo.

"To není možné?" divil se Len. "Vždyť ten ostrov je plnej novinářů."

"Co budeme dělat?" zeptal se Ulrik.

Len jel dál po mostě a němě pozoroval policejní zásah. Těžkooděnci se vrhli proti davu a zarazili se do něj jako klín.

"Nechápu, proč nám nikdo nezavolal," řekl tiše Len. "Měli bysme se radši hned zdejchnout."

Blížili se k pravé odbočce na New Liberty Island zablokované policisty. Ve vzduchu viselo několik výsadekových vozidel.

"Hlavně prudce neotáčej auto. V klidu jed' dál," říkal Karl uklidňujícím tónem.

Nad hlavami jim právě proletěla dvě vznášedla.

"Podívejte se! Kolem celého ostrova je protisignálové štít!" vykřikl najednou Ulrik.

"Teď už chápu, že nás nikdo nevaroval," řekl Len. "Ale proč to sakra udělali?" Pořád se blížili k pravé odbočce.

"Myslím, že to brzo pochopíš," řekl chladně Karl a ukázal dopředu. Přes celou silnici bylo napnuté senzorové pole. Projeli jím. Ulrik se rychle ohlédl, ale nevypadalo to, že by se něco stalo.

"Za jak dlouho to můžou vyhodnotit?" zeptal se Len Karla.

"Tak za deset nebo patnáct vteřin," řekl Karl.

Len okamžitě přišlápl plyn. Měli před sebou ještě kus mostu. Zárok policie na ostrově zatím vrcholil. Vrháče sítí pohlcovaly prchající demonstranty, zatímco agresivnější jedinci v prvních řadách byli tlumeni paralyzátory a v nehybných pózách zůstávali ležet na zemi.

Už byli skoro na konci mostu.

"Ztratíme se někde ve městě a rychle seženeme ostatní. Musíme co nejdříve na Nevadu," říkal Karl.

Len se věnoval řízení.

"A kde vezmete teleport?" zeptal se Ulrik.

Karl na něj upřel výmluvný pohled.

"To nemyslíte vážně?!" vykřikl Ulrik. V tom okamžiku autem otřásl tupý náraz.

"Máme společnost," konstatoval Len a to už se v reproduktorech po celém autě rozezněl strojový hlas: "Zastavte! Tady policie! Máme důvodné podezření, že se v autě nachází celozemsky hledaná osoba!"

"Zastav, ty nárazy jsou tlakové vlny," řekl Karl. Len začal zpomalovat. "Ulriku, vzadu je taška, podej mi ji," obrátil se Karl dozadu. Ulrik mu ji bezmyšlenkovitě podal.

Vznášedlo jim přelétlo nad hlavou a zůstalo viset asi půl metru nad zemí. Ven vystoupili dva policisté v antiparalyzačních brněních a pomalu se k nim blížili. V rukou třímali elektrické obušky a rozhodně se netvářili nijak dobře naladěně. Jeden si prohlížel jejich poznávací značku.

"Co chceš, prosím tě, dělat?" zeptal se Len Karla, aniž by spustil zrak z policistů. Karl pomalu otevřel tašku. "Tak co, sakra?" zeptal se znovu Len. A pak Karl najednou sešlápl plyn i s Lenovou nohou. Jeden policista se rázem ocitl na kapotě a po předním skle se rozběhla široká pavučina. Druhému policistovi auto podtrhlo nohy a náraz ho odhodil na bok. Len hned nato dupl na brzdu. Ve stejnou chvíli si Karl odepjal bezpečnostní pás a s brokovým kanónem v ruce, který vytáhl z tašky, vyskočil ven. Ulrik uslyšel dva výstřely.

"Sakra, Karle!" zařval za ním Len. Potom se vyděšeně otočil dozadu na Ulrika. Asi vteřinu na sebe hleděli. "Musíme ven," řekl najednou Len a vyskočil z auta. Ulrik vystoupil na druhou stranu a sotva vystrčil hlavu, o střechu auta zaduněla tříštivá kulka. Do tváře ho udeřilo několik střepů. Bolestně sykl a pohlédl před sebe. Karl právě hutnou dávkou z kanónu sestřelil policistu vyskakujícího ze vznášedla.

"Rychle! Dovnitř!" křičel Karl a mával na Ulrika. Len už se drápal do vznášedla. Ulicí se zatím rozeznělo několik policejních sirén. Ulrik skočil dovnitř a ocitl se v malém stísněném prostoru, který vyplňovala čtyři sedadla a malá vězeňská klíčka. Karl hned zavřel dveře a skočil za ovládací panel.

"Karle, ty ses musel zbláznit!" vykřikl Len.

"Připoutejte se," řekl klidně Karl. Ulrik jen mrkl na téměř horizontální sedadlo a rychle do něj skočil. Ulicí se k nim blížila dvě policejní auta. Ulrik si v mžiku zapnul bezpečnostní pás. Len na něj chvíli zíral a pak se také posadil.

"Držte se!!" vykřikl Karl od ovládacího panelu a vznášedlo prudce vyrazilo vzhůru. Ulrika zrychlení zarazilo hluboko do sedadla, takže nebyl schopen se ani podívat z okna. Z očí mu vytryskly slzy a zuby se mu pevně přimkly k sobě. Trvalo to jenom pár minut.

"Připravte se na katapultáž!" uslyšel najednou v reproduktoru ve svém sedadle Ulrik a ve stejnou chvíli mu cosi explodovalo pod zadkem. Víšek vznášedla zmizel kdesi v prostoru a všude kolem Ulrika se rozprostřela modrá obloha. Začal křičet, protože padal dolů připoutaný k sedadlu.

"Na pravém opěradle! Zmáčkni červený spínač!" ozval se zase z reproduktoru Karlův hlas. Ulrik dál křičel. "Zmáčkni ten spínač!!" naléhal Karl.

Ulrik pohlédl na pravé sedadlo a uviděl malou kapsli, pod kterou se ukrýval rudě blikající spínač. "Děléééj!!"

Ulrik rychle odklopil kapsli a pěstí udeřil do spínače. Uslyšel, jak mu nad hlavou zašustil padák a ostrý náraz vzduchu trhl celým sedadlem.

Zvolna se snášel k zemi.

Sedadlo ztěžka dopadlo a převrátilo se tak, že Ulrik padl rovnou na obličej. Padák se poskládal přímo na něj. Ulrik si rychle odepjal pás a vydrápal se ven. Asi sto metrů napravo od něj právě dosedal Len a v nedalekém křoví už skládal padák Karl. Byli na nějaké písčité rovině plné drobných trnitých keřů. Slunce jim stálo vysoko nad hlavou a nepříjemně pražilo do obličeje. Len s Karlem k němu zamířili rázným krokem.

"Ty ses musel totálně zcvoknout!" vykřikl Len.

"O co ti jde?" zeptal se Karl.

Ulrik těkal očima z jednoho na druhého.

"Jde mi o to, že jsme zabili tři newyorský policajty, ukradli antigravitační vznášedlo, zničili ho a ještě k tomu jsme v nějaké prdeli! Kdes, sakra, vůbec vzal takový zbraně!?"

"Podívej se, Lene," řekl klidně Karl, "stalo se nám něco? Nestalo! To ses chtěl nechat zabásnout?"

"Vždyť ani nevíme, po kom šli, třeba to byl omyl. Já teda určitě hledanej nejsem a ty taky ne. A nevím, proč by hledali Ulrika," pokračoval Len.

"Třeba někdo mluvil," řekl Karl.

"Něco jsem vám neřekl," ozval se najednou Ulrik.

"Cože?" zaškaredil se Karl.

"To já můžu být ten hledaný. Souvisí to s tou věcí u Rollinse. Řekl mi to Hans, jeden sluha."

Len i Karl chvíli mlčeli.

"To chceš říct, že tě můžou hledat za to, co udělal John u Rollinse?" řekl rozčileně Karl.

"A můžou si to spojit i s tím kanálem," dodal Ulrik.

"Ježíšikriste!" Karl se praštil do hlavy. "Měli jsme víc štěstí než rozumu. Vždyť my tady máme celozemsky hledanou osobu obviněnou z vraždy jednoho a možná i tří světových agentů."

"Sakra," řekl zamyšleně Len, "musíme co nejrychleji na Nevadu."

"Budeme potřebovat tvůj osobní teleport, Ulriku," řekl Karl.

"A to nemáte svůj vlastní?!" rozkřičel se Ulrik.

"Ulriku, moc nekecej, pěkně jsi nám to zavařil!" vykřikl Karl. "Dobře víš, že teleparty nad jeden litr obsahu jsou na příděl. Jenom pro extra prominenty, že jo?!"

"Co tím chceš, do prdele, říct!" vykřikl Ulrik.

"Nechte se!" pokoušel se je uklidnit Len.

Oba na chvíli ztichli.

"U mě doma už stejně určitě dávno byli policajti," řekl pak tiše Ulrik.

"To zní logicky," přikývl Len a podíval se na Karla. "Kde teď vůbec jsme?"

"New Philadelphia Island III," řekl prostě Karl.

Ulrik se zamračil. "Vždyť tady já bydlím."

"Já vím," přikývl Karl.

"Ale Karle," začal Len, "vždyť jsme tu jenom my tři. Skoro všichni byli na New Liberty Islandu. To chceš, aby nás tam šlo tak málo?"

"Mám tady dva lidi."

"Koho?" zeptal se Len.

"Igora a Luka."

"Ty neznám."

"Jsou noví," řekl Karl tónem, z něhož vyplývalo, že dál už se o tom nehodlá bavit.

Len se zamračil. "Dobře, ale i tak je to málo. Myslím, že bysme mohli zkusit zavolat Johna."

"John? Ten, co byl u Rollinsů?" ozval se Ulrik.

Len mlčky přikývl.

Karl se na chvíli zarazil. "A na co to tak zbytečně protahovat," pokračoval pak. "Než sem John přijede, to máš den fuč. K Ulrikovi musíme co nejdřív. Ten teleport odtamtud taky klidně můžou odvézt."

"Karle, ten den nás už nezabije," mávl rukou Len. "Jestli teleport už není pryč, tak ho jenom tak neodvezou. A já nehodlám jít do mimozemské kosmické lodě s nějakýma dvěma chlapy, který sám ani neznám."

Karl zaváhal. "No tak dobře," řekl pak, "najdeme nejbližší telefonní budku a někam se zašijem. Ty padáky musely být vidět na pěknou vzdálenost a každou chvíli tady můžou být chlupatý."

"Poznáváš to tady, Ulriku?" obrátil se na něj Len. Ulrik se krátce rozhlédl. "Tuším, kde bysme mohli být. Tak pojďme."

Ulrikova vila stála hned kousek od písčitého břehu. Před přílivem ji chránil velký betonový sokl a celou ji obklopovaly exotické rostliny vysázené do navezené hlíny. Vila měla dvě patra a další dvě v podzemí. Byla vystavěna v ortodoxním neofunkcionalismu; což znamenalo, že všechno bylo velice prosté a strohé a z vnějšího pohledu nikterak vábné, přesto však vevnitř velmi dobře a účelně zařízené. Velká okna, která tvořila téměř celou západní stěnu domu, byla namířena na moře a mohutné solární panely na střeše nikterak nerušily celkový dojem.

Karl netrpělivě vyhlížel posily. Všichni tři seděli v křoví asi tři sta metrů od vily a pokoušeli se na sebe neupoutat pozornost. Před vilou parkovala dvě podezřelá auta a asi po šesti hodinách pozorování si všimli, že v protějším domě se střídají dva hlídači.

Bylo právě krátce před západem slunce a vila dostávala krásný rudohnědý nádech, když tu Karl najednou zašeptal: "Už jdou!"

Ulicí k nim rázným krokem mířili tři nalahko odění muži, dva se sportovními taškami v rukou. Karl na ně jemně zahvízdal. Trojice na sobě však nedala nic znát a klidně prošla kolem. Pak se najednou všichni zastavili, vytáhli mapu, asi pět minut se o něčem dohadovali, zase se otočili a vrátili se, odkud přišli.

"Co se děje?" zašklebil se Ulrik, když jim zmizeli z dohledu. V tom okamžiku něco zašustilo v keři směrem od moře a z boku se k nim připlížili ti tři.

"Tohle je Igor a Luke," představil Karl dva muže s taškami Lenovi. Len se jen nedůvěřivě zatvářil. "A tohle je Ulrik, chlupci," obrátil se Karl na Ulrika. Muži mlčky přikývli.

"Johna, myslím, znáš," řekl Len Ulrikovi.

John na Ulrika zlehka mrkl a Ulrikovi z toho přešel mráz po zádech. Když si vzpomněl, že tenhle muž ho měl ještě před pár dny na mušce, dělalo se mu nevolno.

"Tak ukažte, co jste vzali," promnul si Karl ruce a Igor s Lukem rázně rozevřeli tašky.

"Co to má, do prdele, bejt!?" zaklel Len. Z tašky vypadly dva brokové kanóny, několik tříštivých a paralyzujících granátů a hromada pulzních, tlakových a jiných pistolí.

"Co jako?" podivil se Karl.

"Ty zbraně, sakra! Co s tím chcete dělat?" říkal rozčileně Len.

"Dostat se dovnitř, ne?" opáčil Karl.

"To chcete zabíjet další policajty? Nemůžeme se do té vily prostě vloupat?"

"A jak? To si myslíš, že se prostě připlížíme ke dveřím, A zaťukáme, a když nám někdo otevře, tak se ho zeptáme, jestli by nás nemohl pustit k teleportu, že jsme si na Nevadské poušti zapomněli plavky a nemáme se v čem koupat?" Len obrátil zoufalý pohled na Johna. "Johne, řekni něco. I tohle přece nemůžeme."

John chvíli mlčel a pak řekl: "Myslím, že Karl má pravdu. Do té vily se nemůžeme dostat jinak než se zbraní v ruce. Kolik teď vidíte hlídačů?"

Karl se podíval směrem k vile. "Tak čtyři nebo pět."

"Tak to můžete vzít jed na to, že jich tam sedm osm bude."

"Zajímalo by mě, kdy se už konečně někdo zeptá na můj názor?" ozval se Ulrik a všichni se k němu obrátili.

"Takže?" zeptal se Karl.

"Takže," navázal Ulrik, "já osobně si myslím, že jste banda šilenců, a jestli hodláte na můj účet dál zabíjet policajty, tak mě z toho laskavě vynechte."

Nikdo nic neřikal, až pak zase promluvil Karl: "A to je taky pravda. Na co my tě vlastně ještě potřebujeme. Jestli chceš, Ulriku, klidně můžeš jít."

Ulrik pokrčil rameny a vstal. "Fajn," řekl, "tak sbohem."

"Tak to počkat," zvedl se Len. "Hezky si sedni, Ulriku. Pořád tady ještě rozhoduju já a já chci, abys tady zůstal. Nechce se mi líbit, co se tady chystá a chci tu mít alespoň jednoho člověka, kterej si zachoval špetku zdravýho rozumu. Ulrik nám pomůže se do domu dostat nepozorovaně."

"Cože?" řekl vyděšeně Ulrik. "Lene, ty to nechápeš, tohle zašlo už moc daleko a já se do toho nechci tak moc zaplést. Potřebuju odsud co nejdřív vypadnout. Jsem celozemsky hledaná osoba. Hledají mě pro vraždu!"

"Ulrik má pravdu, Lene. Když chce jít, tak ať jde," řekl Karl.

Len upřel na Ulrika prosebný pohled.

"Tak jdeš?" zeptal se ještě Karl. Ulrik se mu podíval do očí. Zase tam uviděl to cosi divného, čeho si všiml už u Rollinsů. Nepříjemný hadí pohled, ze kterého mu naskakovala husí kůže. Jako by se podíval do očí smrti. Obrátil se zpátky k Lenovi a uviděl zoufalou prosbu v jeho tváři.

"Tak dobře," řekl, "pomůžu vám dostat se dovnitř."

Byla noc. Jenom zlověstné moře šumělo pod měsícem zahaleným temnými mraky. Šest postav se zvolna plížilo k nejasným obrysům přímořské vily.

"K zemi!" šeptl najednou Ulrik a všichni jako jeden muž zalehli. Po terase přešel muž a světelným kuželem baterky přejel křoví vedle domu.

"Jdeme!" zavelel chvíli nato Ulrik a šli dál. Doběhli až k vile a po malém betonovém plácku k soklu pod vilou. Podél zdi se propířili až širokému výklenku, ve kterém byly zasazeny mohutné ocelové dveře. Ve stěně svítil útlý displej s číselníkem. Všichni se poskládali do výklenku a Ulrik pomalu vytůkal číslo.

"Doufám, že nezměnili kód," řekl, když dopsal poslední číslo. Světélko nad displejem zůstávalo bezbarvé. Všichni na okamžik přestali dýchat. Najednou blikla zelená.

"Uf," oddechl si Ulrik. "Naštěstí ne."

"Jedeme dál," řekl uspokojeně Karl a otevřel dveře. Ulrik zase vyrazil jako první a s pistolí namířenou vzhůru začal stoupat po schodech. Za ním postupovali ostatní.

Všichni postupně vylezli nahoru a pohlédli na moře, které se před nimi otevřelo jako na dlani. I přes slabé měsíční světlo, které procházelo skleněnou západní stěnou prvního patra, však neviděli téměř nic. Všichni křečovitě svírali zbraně a nervózně se rozhlíželi do tmy. Celé první patro byla jedna velká prostorná místnost.

"Není tu," řekl najednou do ticha Ulrik. Díval se na prázdnou východní stěnu místnosti.

"Cože?" řekl Karl.

"Ten teleport tu není," zopakoval Ulrik a vtom jim do očí dopadl záblesk světla. Na terase před oknem stál muž s baterkou. Igor s Lukem setinu vteřiny nato vypálili. Vzduch prořízly letící broky a kus skleněné stěny se rozsypal. Zároveň se zvukem tříštícího se skla klesl k zemi i záblesk světla.

Z druhého patra k nim okamžitě dolehly hlasy. John odjistil paralyzátor a Igor s Lukem si doplnili zásobníky v brokových kanónech.

"Počkat," řekl Ulrik, "támhle je, museli ho posunout!" Ulrik ukázal na jakousi hromadu nábytku, která byla navršena v jednom rohu.

"Tak pojďme, honem!" vykřikl Karl a všichni se rozběhli do rohu. Stál tam teleport. Ulrik k němu přiskočil a rychle na displeji vyťukal přístupový kód. Teleport tiše zašuměl a celý se rozzářil. Z druhého patra se pořád ozývaly hlasy a z ulice uslyšeli spěšné kroky. Karl odstrčil Ulrika a začal vyťukávat na klávesnici teleportu souřadnice. Igor cosi vytáhl z kapsy a připlácí to na stěnu.

"Běž, Luku!" řekl Karl a popostrčil ho k teleportu.

"Počkat," ozval se Len, "já jdu první." Upřeně se zadíval Karlovi do očí. "A za mnou jde Ulrik a John," dodal ještě. Karl se podíval na Igora, pak na Luka a přikývl.

"Tak běžte! Rychle!" řekl a Len skočil do teleportu. Ten se v mžiku uzavřel a Len zmizel. Na schodech do druhého patra uslyšeli blížící se kroky. Igor si od pasu odepjal paralyzační granát a hodil ho na protější konec místnosti. Ozvala se tupá rána a výkřik. Další v teleportu zmizel Ulrik. Uslyšeli, jak někdo otevírá dveře. Na terase se objevil záblesk baterky. Luke hodil další paralyzační granát. Tupá rána a další výkřik. Zmizel John. Po schodech cosi zadunělo.

"Granát!!" vykřikl Karl. Luke rychle skočil do teleportu a zmizel. Místností oťrásl výbuch a tlaková vlna srazila všechno k zemi. Vzápětí do místnosti vběhlo ze všech stran několik mužů. Igor vleže dvakrát vystřelil z brokového kanónu a dva muži se skáceli k zemi. Karl se v mžiku vyšvihl na nohy a skočil do teleportu. Najednou se ozval výstřel a tříštivá kulka urvala Igorovi levou ruku. Karl zmizel. Igor pořád ještě stál a držel brokový kanón. Vystřelil a muži, který se k němu blížil, se rozletěla hlava. Ve tmě se zableskly další dva výstřely. Jedna kulka Igorovi prošla hrudníkem a druhá mu ustřelila půlku hlavy. Ještě setinu vteřiny visel ve vzduchu. Následující salva mu urazila nohy a torzo jeho těla padlo k zemi.

Chvilí bylo ticho a nic se nehýbalo. Pak se ze tmy vynořili dva muži v černých oblecích a rozběhli se k teleportu.

Jejich kroky zanikly v ohlušujícím výbuchu, který rozmetal vilu po celém ostrově.

Len s Ulrikem stáli na vrcholu vysokého sloupu obklopeného neskutečně velkým temným prostorem. Sloup vydával slabou záři, která jim dovolovala alespoň trochu nahlédnout dál. Strop ztrácející se na všech světových stranách do černého temna byl poset desítkami děr po explozích. Všude kolem sebe viděli stovky a stovky podivných svislých trubíc, tyčících se z hluboké propasti až k nim. Mohlo to být něco přes dvě stě stop. Celý sloup byl ukotven v jakémsi obrovském kotli naplněném podivnou zelenou hmotou, kterou prostupovala spousta drobných děr. Kotel sám byl zaštitěn tlustou průhlednou deskou, nad níž levitovala prstencová plošina, ze které trčely dolů asi třímetrové tyče.

Z teleportu vystoupil John a zůstal stát jak solný sloup. "Tohle je ta technologie?" vydechl Ulrik a jeho hlas se nesl několikanásobnou ozvěnou. Len nebyl schopen slova. Všichni jen nevěřícně zírali na nezměrnou velikost všeho kolem sebe.

Pak se ozval výstřel. Vzduchem zasvištěla sprška broků a Lenovi odletěl kus hrudníku. John se prudce otočil a vystřelil z tlakové pistole po Lukovi, který právě vyskočil z teleportu. Minul.

Luke vystřelil podruhé. Záplava broků rozdělila Johnovo tělo na dvě části a vymrštné torzo udeřilo Ulrika do tváře. Zavrával a přepadl přes okraj sloupu, který je odděloval od propasti. Ozval se jen krátký výkřik. Len zůstal ležet. Z prsou mu pomalu vytékala krev. Luke se nad ním sklonil a strčil mu hlaveň brokového kanónu pod nos.

Pak najednou z teleportu vystoupil Karl.

"Nestřílej!" vykřikl.

"C-co to má znamenat?" vydal ze sebe Len a z úst mu vytryskla krev.

Karl se nad ním sklonil a pohladil ho po hlavě: "Tohle je konec, Lene."

"Konec?" vydechl Len zajíkající se vlastní krví. Karl se triumfálně napřímil a rozpráhl se rukou kolem sebe:

"Vidíš tuhle loď? Nese víc válečného arzenálu, než tahle planeta stačila vyprodukovat za celou dobu svého trvání. Za pár vteřin vyřadíme všechny obranné systémy, všechny armádní sbory a prostě všechno, co by mohlo klást odpor."

Len nebyl schopen slova. Jenom zíral Karlovi do obličeje.

"Proč jsi tohle udělal?" řekl nevěřícně.

Karl se jen usmál. Chladně a nemilosrdně, jako by neměl potřebu cokoliv dalšího říct.

"Co metoda s kyslíkem, co obrození lidstva, co ty sliby?" vydával ze sebe Len z posledních sil.

"Jsi naivní, Lene," řekl konečně Karl. "Všechno z kyslíku? Tomu by mohl věřit jenom úplný blázen. Prostě sem poslali loď, aby nás srovnala se zemí. Stala se ale nehoda a loď jim náhodou spadla do Nevadské pouště. Posádku zabil hinogen."

"Proboha a vy jim pomáháte? Co vám slíbili? Peníze? Jestli jo, Karle, tak to vy jste ti naivní. To vy jste se museli úplně zbláznit!" chraptěl Len.

"Mé důvody jsou nad tvoje chápání, Lene. Ale o mě nejde, tady jde o ně," řekl Karl.

Len se rozkašlal a začal zvracet. Karl se zasmál. "Chtějí obyčejné prvolátky. Nevěřil bys, jak obrovskou cenu pro ně má naše planeta. Je to první oáza života, na kterou narazili po třech tisíciletích, a asi ta nejbohatší, jakou našli vůbec. Je to strašně stará civilizace, přesto však nijak zvlášť vyspělá. Tvrdí, že máme veškeré předpoklady k tomu, abysme byli daleko silnější než oni. A mají pravdu. Člověk je obyčejný slaboch, který nedokáže pořádně využít bohatství, kterého se mu dostává. Oni dokážou využít naši planetu stokrát líp, než bychom my byli kdy schopni."

Len vykašlal krev: "Ty mluvíš, jako bys ani nebyl člověk."

"Stydím se za to, že jsem člověk," řekl suše Karl. Potom se otočil a kývnul na Luka.

"Takže vláda měla pravdu," řekl ztěžka Len. "Etchieb jsou normální hajzlové. Náboženští fanatici!"

"Nerozumíš tomu!" obořil se na něj Karl. "To nemá s náboženstvím nic společného. Jde nám jen o to zbavit Zemi lidské špíny. A až civilizace-X ovládne planetu, pak i já budu lepší. Už nebudu člověk."

"Ty ses zbláznil," zakroutil hlavou Len.

"Vidíš všechny ty rakety kolem?" řekl Karl, jako by ho ani nevnímal. "Jedním zmáčknutím spínače očistíme Zemi od prachu."

Luke přešel k velkému panelu uprostřed sloupu a přešel po něm rukou. Panel zazářil modrým světlem a ve stejnou chvíli je všechny ovanul prudký studený vítr. Celý strop lodi se začal rychle otevírat a od paty sloupu k nim dolehlo zasyčení nějakého mechanismu. Zvuk se však promísil s hlasitým vzdychnutím. Někdo byl dole.

Luke se jedním skokem ocitl u okraje sloupu a namířil dolů brokový kanón.

"Počkej!" vykřikl Karl, rychle k němu skočil a zvedl hlaveň jeho zbraně k vysokému stropu.

"Chceš nás všechny zabít?!"

Oba muži shlédli dolů přes okraj sloupu. Byl tam Ulrik. Oběma rukama se držel prstencové plošiny a bezmocně mával nohama ve vzduchu. Několik desítek metrů pod ním se vlnila zelená hmota, kterou odhalilo v celé své kráse odsunující se průhledné víko. Ulrik zaslechl Karla a vyděšeně se podíval nahoru. V tu chvíli se prstencová plošina i s ním dala do pohybu. Začala zvolna sjíždět dolů s dlouhými tyčemi namířenými do děr v zelené hmotě.

"Zastav to!" vykřikl rázně Karl na Luka.

Luke bezmocně pokrčil rameny.

"Teď už to nejde."

"Sakra!" zaklel Karl. "Bouchne nám to pod zadkem, jestli se to naruší!"

Ulrik se držel z posledních sil. Visel na natažených pažích a nebyl schopen se přitáhnout ani o píd'. Zuby tiskl k sobě a snažil se přemáhat bolest, která mu prostupovala celým tělem. Najednou mu zpod opasku vyklouzla pulzní pistole. Ulrik se podíval za ní. Zbraň dopadla do hmoty kousek od jedné z děr. "Ve stejném okamžiku se celá loď otřásla. Několik velkých trubic rozestavěných po celém prostoru lodi se začalo s ohlušujícím zvukem zvedat a jejich vrcholky zakončené členitým hrotem pozvolna rudly, jako by je někdo rozžhavoval. Ulrik nechápavě svraštil obočí a znovu se podíval dolů na zelenou hmotu.

"Ježíšikriste," řekl si tiše pro sebe.

Teď to pochopil.

Karl se najednou vrhl vpřed. Přeskočil okraj sloupu a ztěžka dopadl na prstencovou plošinu.

Ulrik sebou úlekem trhl a málem se pustil.

"Ahoj, Ulriku," řekl Karl. "Pojď, pomůžu ti nahoru."

Karl udělal dva kroky vpřed.

"Nepřibližuj se ke mně!" vykřikl Ulrik a z jeho hlasu bylo cítit, že už nemá dost sil.

"Spadneš. Ty chceš umřít?" řekl Karl a zůstal stát asi tři metry od něj.

Ulrik se zoufale podíval dolů. Bylo to vysoko. Moc vysoko.

"Tak pojď, pomůžu ti," říkal chlácholivým hlasem Karl. Prstencová plošina se pořád sunula níž a níž.

"Proč mi chceš pomáhat?" ptal se Ulrik.

Karl se zase o krok přiblížil. "Nechtěl jsem, aby tady umřelo tolik lidí. Proč bys měl umřít ještě ty?"

"Nechtěl jsi, aby tady umřelo tolik lidí?" řekl trpce Ulrik. "A co to všechno tady kolem? Slyšel jsem každé slovo, cos říkal, Karle!"

Karl udělal další krok.

"Proč jste to udělali, Karle, řekni mi, sakra, proč?!" říkal zoufale Ulrik.

Karl se pořád blížil. Ulrik se mu podíval do očí. Do velkých hnědých očí, ze kterých mu i teď běhal mráz po zádech. A pak se pustil. Karl skočil za ním. Sklouzl se po břiše až k okraji plošiny a zachytil Ulrika v pádu.

"Mám tě," řekl s úsměvem Karl.

"Ne," konstatoval Ulrik, "já tě mám." A druhou rukou vytáhl tlakovou pistoli zastrčenou za opaskem.

Karl strnul a najednou rychle trhl Ulrikem nahoru. Ulrik zmáčkl spoušť. Karl vykřikl a kus jeho ruky svírající Ulrikovu paži se rozprskl ve vzduchu. Ulrikovo tělo letělo jen chvilku a pak ztěžka dopadlo na zelenou hmotu. Bylo ticho. Jenom vítr rozhánějící písek po celém prostoru lodi skučel a kvílel, jako by tušil, co se má stát. A najednou z ničeho nic se trubice po celé lodi vysunuly a jejich hroty se rudě rozzářily. Nekonečný lán zářících světél se rozhořel do vzdálenosti několika kilometrů na všechny strany.

Karl ležel na plošině a němě zíral do prázdna, zatímco mu z pahýlu ruky proudem vytékala krev. Luke shlédł dolů, aby se na něj podíval. Pak se otočil na Lenovo bezvládné tělo. Lod' byla naplněna mrazivým tichem. Vanoucí vítr udeřil Luka do tváře přívalem pichlavého písku. Hroty sloupců zářily čím dál tím intenzivněji a lod' se začala jemně otřásat. Luke si setřel pot z čela a trpce se rozhlédl. To ticho bylo nesnesitelné.